Rainer Oesch

Eduskunnan lakivaliokunnalle

Asia: hallituksen esitys eduskunnalle laiksi tekijänoikeuden yhteishallinnoinnista ym. (HE 119/2016 vp.)

Eduskunnan lakivaliokunta on pyytänyt lausumaan minua yllämainitusta lakiehdotuksesta, erityisesti Hallituksen esitykseen numero 1190/2016 sisältyvien 1. lakiehdotuksen 65 ja 66 §:n soveltamisesta kahden sopimuspuolen välisessä sopimuksessa olevaan yksittäiseen ehtoon.

1. Ehdotettu lainsäädäntöasetelma

Hallituksen esityksessä, joka koskee tekijänoikeuksien ns. kollektiivihallintoa ja sitä koskevan direktiivin kansallista muuntamista, ehdotetaan säädettäväksi erityinen ns. *tyyppikohtuuttomuutt*a koskeva säännös (65 §). Siinä säädetään kielletyistä sopimusehdoista ja menettelyistä. Ajatuksena on, että lakiehdotuksessa tarkoitettu kollektiivinen tekijänoikeusyhteisö ei saa soveltaa tietyntyyppisiä sopimusehtoja tai menettelyjä. Jos näin kuitenkin on, niin tällaiset kollektiivisopimukset taikka lakiehdotuksen 35 §:n mukaiset menettelytavat voidaan *kieltää*. Kiellon antaisi markkinaoikeus. Kiellon antamisen kriteerinä olisi *kohtuuttomuus*, jota arvioitaisiin nimenomaan kaikkien tekijänoikeuksien kollektiivihallinnon kanssa sopimussuhteissa olevien tahojen kannalta: toisena sopijapuolena olevien yhteishallinnointiorganisaation jäsenten, yhteishallinnointiorganisaation edustamien oikeudenhaltijoiden, käyttäjien tai toisten yhteishallinnointiorganisaatioiden kannalta. Erityisenä kriteerinä lakitekstissä 65 §:n viimeisessä lauseessa painotetaan vielä, että "*Kohtuuttomuutta arvioitaessa otetaan huomioon toisen sopijapuolen heikommasta asemasta johtuva suojan tarve ja muut asiaan vaikuttavat seikat.*"

2. Säännöksen tarkoitus

Säännöksestä ilmenee, että kieltämisen kohteena olevat sopimukset voivat olla po. järjestöjen ja niiden jäsenten, oikeudenhaltijoiden ja käyttäjien välisiä. Säännöksen *tarkoitus* on sanottu HE yksityiskohtaisissa perusteluissa s. 43. Koska nämä sopimukset on usein laadittu niin, että kollektiivihallinnointijärjestöillä on ollut *yksipuolisen* ratkaiseva asema niiden laatimisessa ja siten sisällössä, niin on perusteltu, että on jokin mekanismi, jolla po. tekijänoikeusjärjestöjen erilaisia

sopimuksia voidaan tarkastella kohtuusnäkökulmasta. Eli lakiehdotuksen ajatuksena on tuoda mahdollisuus tarkastella tuolloisiin massasopimuksiin liittyviä määräyksiä erityisesti ns. *tyyppikohtuuttomuuden* kannalta.

Tyyppikohtuuttomuus eroaa sopimusoikeudellisesti - kuten lakiehdotuksestakin ilmenee - 'yksittäistapauksellisesta' kohtuuttomuudesta. Tämä puolestaan voidaan todeta jälkeenpäin tuomioistuimessa määrättyyn konkreettiseen sopimussuhteeseen liittyen.[1] Ehdotuksen 65 §.ssä on kyse enemmänkin kollektiivisesta sopimusehtoihin vaikuttamisesta niitä 'puhdistavasti' kuin yksittäisen oikeusriidan yksittäisen ehdon sovittelusta kohtuuttomuuden takia. [2]

Jälkimmäiseen (niin ikään ei-toivottuun) kohtuuttomusilmiöön sopimussuhteissa voitaisiin edelleen puuttua, ja tällaisiin tilanteisiin soveltaa sekä yleistä oikeustoimilain 36 §:n kohtuuttomien sopimusehtojen sovittelua koskevaa säännöstä että erityisesti tekijänoikeuksien osalta tekijänoikeuslain erityistä uudehkoa sovittelusäännöstä, joka on sijoitettu tekijänoikeuslain 29 §:ään. Jälkimmäinen on käytettävissä vain teoksen *alkuperäisen tekijän* tekijänoikeuden luovutuksesta tehtyyn sopimukseen sisältyvään ehtoon nähden. Näiden 'yksittäissovittelun' mahdollistavien säännösten sisältö on keskenään materiaalisesti hyvin samanlainen, mutta näiden viimeksi mainittujen säännösten soveltamisalat eroavat toisistaan.

Sekä oikeustoimilain 36 §:n yleissäännöstä että tekijänoikeuslain 29 §:n erityissäännöstä voidaan soveltaa *takautuvasti*, eli ne voivat kohdistua menneisyyteenkin. Sen sijaan nyt ehdotettu säännös ehdotuksen 65 §:ssä on luonteeltaan yleinen ja suuntautuu *tulevaisuuteen*.

3. Esikuvat ehdotetulle 65 §:lle

Esikuvana on ollut *elinkeinonharjoittajien välisten sopimusehtojen sääntelystä annettu laki* (1062/1993). Sen ideana on ollut erityisesti sellaisten ehtojen ja käytäntöjen torjuminen, joita voi esiintyä erityisesti suurten toimijoiden ja pienempien kuin myös heikompien elinkeinonharjoittajien välillä. Tätä lakia, josta ei ole runsaasti käytäntöä [3], voidaan pitää kuitenkin ennakkoestävänä. Laki voisi mielestäni meillä aktualisoitua esimerkiksi franchising-ketjun (franchise=suom. luvake) emoyrityksen ja yksittäisen elinkeinonharjoittajan (franchising-yrittäjän) välisissä franchising-sopimuksissa tai vaikkapa lihantuotanto-osuuskunnan ja yksittäisen lihankasvattajan välisissä tuotantosopimuksisa taikka metsäyhtiön ja yksittäisen metsänomistajan välisissä kokonaishoitosopimuksissa. Tällaisiin

[1] Lähemmin esim. Pöyhönen (nyk. Karhu), Juha, Sopimusoikeuden järjestelmä ja sovittelu. Vammala 1988. ja Wilhelmsson, Thomas, Vakiosopimus. Helsinki 1995. erit. s. 92 -.

[2] Tässä yhteydessä on käytetty myös termiä "sopimusehtojen sääntely", joka toiminta suuntautuu sopimussuhteissa käytettäväksi aiottuja ehtoja vastaan ja jolla – kuten Wilhelmsson toteaa – " ei ole suoranaista vaikutusta ehdon soveltamiseen yksittäisessä sopimussuhteessa". Wilhelmsson m.t. s. 157.

[3] Esim. MAO 42/2010 (Suomen Journalistiliitto-Finlands Journalistförbund ry v. Sanoma News).

sopimuksiin, jotka ovat yleensä yksipuolisesti laadittuja, saattaa sisältyä esimerkiksi hankintaehtoja, joiden sisältöön (esim. hinnoitteluperusteita ja tuotanto-olosuhteita koskevia ehtoja) kooltaan pienempi yrittäjä ei voi vaikuttaa.

Laissa sanotun kaltainen tyyppikohtuuttomien ehtojen kielto-oikeus esiintyy myös yleisenä kuluttajansuojalainsäädännössä (kts. kuluttajansuojalain (38/1978) 3 luku Sopimusehtojen sääntely). Tämän lain mukaisen kieltoesityksen käsittelee markkinaoikeus. Kuluttaja-asiamiehellä on myös tässä yhteydessä lain mukaan aktiivinen rooli, tosin edellyttäen, että tämä sitä käyttää. Eli ennakollinen ja valvova ote sopimussuhteisiin nähden on toteutunut muuallakin laissa.

4. Päätelmiä markkinaoikeuden toimivallasta ja sen rajoista

Prosessiekonomiset syyt puoltavat mielestäni tyyppikohtuuttomuutta koskevien riitojen käsittelyn markkinaoikeudessa.

Markkinaoikeus on mielestäni toimivaltainen käsittelemään myös yksittäistapauksellista kohtuuttomuutta oikeustoimilain 36 §:n nojalla silloin, kun riita pohjautuu tekijänoikeudelliseen vaateeseen. *Oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetussa laissa* (100/2013) (4 §) todetaan, että markkinaoikeus käsittelee teollis- ja tekijänoikeudellisina asioina asiat, jotka säädetään sen toimivaltaan mm. tekijänoikeuslaissa. Eli tulkintani on se, että jos sopimuksessa on sovittu tekijänoikeuden siirtymisestä, osittain tai kokonaan taikka vain tekijänoikeuksien hallinnoinnista, niin asiassa on riittävä tekijänoikeudellinen kytkentä sitoakseen asian markkinaoikeuden toimivaltaan myös riita-asiana.

HE 124/2012 s. 23 oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetuksi laiksi todettiin seuraavaa:

"Immateriaalioikeudellisista asioista keskittäminen koskisi ensinnäkin kaikkia riita- ja hakemusasioita. Näitä keskittämiseen piiriin kuuluvia teollis- ja tekijänoikeudellisia riita- ja hakemusasioita olisivat kaikki riita- ja hakemusasiat, joissa vaaditaan eri teollisoikeus- tai tekijänoikeuslakeihin *perustuvaa seuraamusta tai joissa muutoin on kysymys mainittuihin lakeihin perustuvasta asiasta.* Tällaisesta asiasta ei sen sijaan olisi kysymys asioissa, joissa on kysymys puhtaasti sopimusoikeudellisesta riidasta, jossa ei edes väitetä loukatun teollis- tai tekijänoikeuslakien säännöksiä."

Lisäksi todettiin tarkemmin:

"Lisäksi esityksessä ehdotetaan, että markkinaoikeus voisi immateriaalioikeudellisen riita-asian yhteydessä käsitellä myös *muun riita-asian*, jos kantaja nostaa kanteet *samanaikaisesti ja kanteet johtuvat olennaisesti samasta perusteesta.* Tämä olisi asianosaisten kannalta tarkoituksenmukaista,

sillä immateriaalioikeudellisiin riita-asioihin saattaa usein liittyä esimerkiksi erilaisia sopimuksia, joissa on sovittu sopimukseen perustuvista seuraamuksista." (kurs:t tässä)

Niinpä varsinaiseen lakitekstiin kirjattiinkin po. lakiin (100/2013) sen 1 luvun 5 §:ään seuraavanlainen säännös, joka helpottaa rajanvetoa markkinoikeuden ja yleisen alioikeuden toimivallan välillä:

"Markkinaoikeus voi 4 §:n 1 momentin 1-10, 13 tai 15 kohdassa taikka 2 momentissa mainitussa laissa sen toimivaltaan kuuluvaksi säädetyn riita-asian yhteydessä tutkia *myös muun riita-asian, jos kantaja nostaa kanteet samanaikaisesti samaa vastaajaa tai eri vastaajia vastaan ja kanteet johtuvat olennaisesti samasta perusteesta. Erityisestä syystä markkinaoikeus voi tutkia mainitun muun riita-asian, vaikka sitä tarkoittavaa kannetta ei ole nostettu samanaikaisesti.*"

(Kurs. tässä)

Lisäksi saman lain 6 luvun 2 §:ssä on lisäsäännösket teollis- ja tekijänoikeudellisen riita-asian käsittelystä samassa oikeudenkäynnissä. Eli tällaisten luonteeltaan riita-asioiden yhdistäminen on mahdollista. (Markkinaoikeudellisen jutun ja riita-asian yhdistämistä käsitellään alempana.)

Eli ratkaisevaa näyttää markkinaoikeuden toimivallan osalta olevan yksittäistapauksessa se, mihin kanneperuste oikeusriidassa nojautuu. Eli jos voidaan katsoa, että kannevaatimus pohjautuu teollis- tai tekijänoikeuslainsäädännössä (immateriaalioikeus laajasti ymmärrettynä; mukaan lukien ns. sopimaton menettely elinkeinotoiminnassa) suojattuun oikeuteen, niin markkinaoikeus on epäilemättä toimivaltainen. Markkinaoikeuden toimivalta näissä asioissa on tarkoitettu laajaksi.

Jos kannevaatimuksen pohjana on sopimus, jossa on määrätty jotakin teollis- tai tekijänoikeuksien luovutuksista, katsoisin, että markkinaoikeus on epäilyksittä toimivaltainen käsittelemään po. kaltaisen riidan. Jos sen sijaan esimerkiksi on kyse vaikkapa franchising-sopimukseen liittyvästä riidasta, ja kyse on ainoastaan sopimukseen pohjautuvasta maksuvaatimuksesta ja vaikka samassa sopimuksessa olisi useita tavaramerkkiin ja sen suojaan liittyviä velvoitteita, eikä kanteessa puututa näihin, niin tällöin luonnollisesti asia olisi käsiteltävä yleisessä alioikeudessa. Tällöin markkinaoikeus ei olisi toimivaltainen.

Markkinaoikeuden toimivallan puolesta lakiehdotuksen 65 §:n mukaisesti puhuvat myös monet prosessiekonomiset seikat, eli monet tehokkuus- ja tarkoituksenmukaisuussyyt.

Koska markkinaoikeudesta tarkoitettiin muodostuvan mahdollisimman keskitetty riidan ratkaisuelin erityisesti teollis- ja tekijänoikeudellisissa riita-asioissa sekä ns. markkinaoikeudellisissa asioissa, niin ja kun markkinaoikeudella on jo kiistämätöntä asiantuntemusta ja kokemusta jo nyt po. riidoissa, niin on järkevää prosessien

hitauden estämiseksi ja asiantuntemuksen keskittämisen takia ymmärtää toimivalta laajana.

Tämä tarkoittaa sitä, että ei ole ongelmaa siitä, että lakiehdotuksen 65 §:ssä tarkoitetut tyyppikohtuuttomuusriidat, joita pidetään ns. *markkinaoikeudellisina* riitoina muiden vastaavanlaisten riitojen ohella, käsitellään markkinaoikeudessa.

Oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetussa laissa (100/2013) on erikseen mahdollistettu myös markkinaoikeudellisen asian ja riita-asian käsittely (6 luvun 3 §).

Sama koskee myös yksittäistapauksellisia sopimusoikeudellisia oikeustoimilain 36 §:ään perustuvia kanteita edellyttäen, että niiden pohja on vähänkin teollis- ja tekijänoikeudelliseen suojaan kytkettävissä. Tarkoitan tällä sillä, että kun riita perustuu teollis- tai tekijänoikeudelliseen suojaan (esim. immateriaalioikeudellisen suojan kohteeseen, sisältöön, oikeudenhaltijuuteen tai sanktioihin), niin epäilemättä markkinaoikeus on toimivaltainen (oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetun lain 5 §). [4]

Markkinaoikeusuudistuksen yhteydessä lakeja valmisteltaessa viitattiin myös erilaisiin alan sopimuksiin (HE 124/2012 s. 549). Tällöin toimivallasta tuotiin tarkennuksena esiin, että toki voi olla jokin joukko riitoja, jotka eivät kuuluisi toimivallan piiriin. Tällainen rajoitus koskisi asioita, *"joissa on kysymys puhtaasti sopimusoikeudellisesta riidasta, jossa ei edes väitetä loukatun teollis- tai tekijänoikeudellisia lakeja."* (HE 124/2012 s. 23.). Joka tapauksessa markkinaoikeuden toimivaltaa voidaan edelleen pitää luonteeltaan varsin yleisenä kaikenlaisiin immateriaalioikeusasioihin ulottuvana. Toimivalta määräytyy oikeudenkäynnistä markkinaoikeudesta annetun lain mukaan, erityisesti ao.laissa (2-6 §:t) olevien luonteeltaan tyhjentävien luetteloiden mukaan. Vaikka luetteloita voidaan pitää ns. tyhjentävinä, niin ne ovat sisällöllisesti laajoja. Eli jos riita (esim. väite sopimusehdon kohtuuttomuudesta) johtuu olennaisesti teollis- tai tekijänoikeudellisesta perusteesta, niin markkinaoikeuden toimivalta on kiistaton (kts. myös OK 18:1). [5]

On siten ymmärrettävää, että HE 119/2016 lakitekstissä nyt esillä olevassa asiassa ei ole mainintaa erikseen yksittäistapausten kohtuullisuuden arvioinnista. Asia selviää jo yleisistä periaatteista sekä oikeustoimilain 36 §:n sisällöstä sekä tulkinnasta.

---

[4] Kts. toimivallasta mm. Ekblom-Wörlund, Anne ja Myöhänen, Sami, Prosessista markkinaoikeudellisissa asioissa. Defensor Legis 2013 s. . Virtanen, Maiju, Erityistuomioistuinta koskevan toimivaltasääntelyn erityispiirteistä – tapaustutkimus markkinaoikeuden toimivallan määräytymisestä erityisesti olennaisesti samasta perusteesta johtuvissa riita-asioissa. (Edilex – sähköinen versio).

[5] OK 18:1 koskee ns. objektiivista kumulaatiota eli juttujen yhdistämistä silloin, kun ne koskevat olennaisesti samaa perustetta. Kts. Virtanen, M. em. art. s. 47 – ja siinä mainitut lähteet.

Hallituksen esityksen s. 44 ehdotuksien 65 ja 66 §:ien kohdalla on mielestäni hyvin perusteltu ehdotuksia ja pohdittu myös kiellon oikeusvaikutuksia.

En näe tarvetta sille, että kohtuuttomuus pitäisi asiallisesti määritellä jotenkin enemmän kuin se, mitä ehdotuksen 35 §:ssä on todettu. Siinä on lueteltu tekijänoikeuksien käytön luonne ja laajuus todellisessa markkinatilanteessa, kollektiiviorganisaation tarjoaman palvelun taloudellinen arvo sekä yleisesti muut korvauksen kohtuullisuuteen vaikuttavat seikat. Kohtuuttomuus yksittäistapauksessa on soveliasta jättääkin ratkaisuvallan haltijalle eli tässä tapauksessa markkinaoikeudelle. Kohtuuttomuutta on esityksessä myös ohjeistettu esimerkein (esim. HE 119/2016 s. 43). Tällainenhan voisi olla esimerkiksi erilaisen tai jyrkästi poikkeavan hinnoittelun toteuttaminen saman alan toimijoille (hintasyrjintä), jolla ilmiöllä voi olla ns. kilpailuoikeudellisia vaikutuksia.

Toki rajanvetoa eri sovitteluinstituutioiden (markkinaoikeus – yleinen alioikeus) toimivallan välillä olisi voinut perusteluissa ehkä olla vähän enemmän pohdintoja. Lisäksi esimerkiksi asiavaltuudesta eli siitä, ketkä ovat kannekelpoisia, olisi voinut 65 §:n osalta olla enemmän mainintoja. Mutta perusteluissa on näitä seikkoja kuitenkin pohdittu s. 43 - 44. Kanteeseen oikeutettuja ovat ehdotuksen 65 §:ssä mainitut tahot, joiden osalta on todettu esityksen 66 §:n perusteluissa s. 43 , mm. että

"Sopimuksen osapuoli voi saattaa sopimusehdon tai menettelyn kohtuullisuuden markkinaoikeuden arvioitavaksi sekä sopimuksen neuvotteluvaiheessa että sopimuksen tekemisen jälkeen. Myös yhdistys, joka on neuvotellut kyseessä olevan sopimuksen kahden tai useamman edustamansa elinkeinonharjoittajan puolesta, voi vaatia sopimusehdon käyttämisen kieltämistä."

Siten kieltohakemuksen voi tehdä etenkin kollektiivisopimukseen sidottu osapuoli, mutta myös sopimusneuvotteluissa mukana ollut yhdistys.

5. Voidaanko ehdotuksen 65 §:n mukaista kieltomenettelyä soveltaa rajoitetussa sopimustilanteessa?

Esityksessä on lähdetty siitä, että tyyppikohtuuttomuustilanteita silmälläpitäen säädettävää kieltomenettelyä uhkasakkomahdollisuuksineen sovellettaisiin myös 'mikrotilanteisiin. HE:ssä s. 43, että

"Sopijapuoli voisi yksittäisessä tapauksessa saattaa sopimusehdon tai menettelyn markkinaoikeuden ratkaistavaksi myös silloin, kun 35 §:n vastaisuus rajoittuisi vain

sopijapuolen ja yhteishallinnointiorganisaation väliseen oikeussuhteeseen. Tällöin on kysymys markkinaoikeuden toimivaltaan kuuluvasta riita-asiasta."

Onko tässä loppujen lopuksi kyse riita-asiasta vai markkinaoikeudellisesta asiasta, jää viime kädessä markkinaoikeuden toimivaltansa puitteissa (kts. laki oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa edellä) ratkaistavaksi.

Tällaisessakin tapauksessa arvioinnin ja tulkinnan kohteena ovat niin ikään kollektiivijärjestön yksipuolisesti laatimat sopimusehdot, joita tosin sovelletaan markkinoilla vain yhteen osapuoleen. En näe estettä, miksi tällaista tilannetta ei voitaisi arvioida myös 65 §:n valossa. Kyse lienee tällöin 'yhden liitynnän' sopimuksesta, jossa sopimuskumppani joko hylkää tai hyväksyy kollektiivijärjestön laatimat ehdot. Voihan olla, että niitä käytetään myöhemmin useampaankin tahoon nähden, sillä ne on voitu tarkoittaa laatijan toimesta vakioituvaksi malliksi. Kuitenkin kieltohakemuksella aloitettu prosessi on, ellei hakijan toimesta muuta esitetä, jatkettaneen loppuun saakka kieltoasiana markkinaoikeudessa.

Mutta toinen tapa olisi katsoa sopimustilannetta konkreettiseen sopimussuhteeseen liittyvänä tekijänoikeudellisena riita-asiana, jossa soveltamisen edellytyksiä ja seurauksia tarkasteltaisiin markkinaoikeudessa yleisen oikeustoimilain 36 §:n säännöksen valossa. Tällöin tietenkin seuraukset ovat toiset kuin pelkät kielto ja uhkasakko. Kaikki riippuu viime kädessä siitä, miten hakija tai kantaja alkuvaiheessa prosessia haluaa toimia eli mitä puolta kolikosta hän haluaa kääntää päästäkseen oikeuksiinsa. Voihan olla, että hän haluaisi jopa käyttää kumpiakin keinoja, mikä tarkoittaisi juttujen yhdistämisen eli kumulaatiomahdollisuuden selvittämistä yksittäistapauksessa (OK 18:1 ja laki oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa 6:3).[6]

Jälkimmäinen lainkohtahan mahdollistaa markkinaoikeudellisen asian ja riita-asian käsittelyn samassakin oikeudenkäynnissä.

Kuitenkin tilanteet pitää erottaa toisistaan prosessin alkuvaiheessa joka tapauksessa.

Kilpailunrajoituslainsäädäntö valvonta- ym. keinoineen on aina käytettävissä tekijänoikeusmarkkinoillakin, joten tästä ei ole syytä lausua enempää.

---

[6] Kts. kumulaation käsitteestä ja edellytyksistä lähemmin prosessioikeudellisessa kirjallisuudessa esim. Lappalainen ym:t, Prosessioikeus. Helsinki 2003. s. 426 -.

6. Tiivistelmä ja johtopäätökset

Esitykseen on sisällytetty uusi tekijänoikeuden alan, erityisesti tekijänoikeuksien kollektiivihallintoon sovellettavaksi tarkoitettu, tyyppikohtuuttomuutta koskeva säännös (65§). Siinä olevaa kieltomahdollisuutta voidaan perustelujen valossa soveltaa myös rajoitetussa tilanteessa, jossa ovat yksi kollektiivinen oikeudenhaltijajärjestö ja kenties yksi käyttäjä osapuolina. Tästä mahdollisuudesta ei mielestäni aiheudu ongelmia.

Tällöin markkinaoikeudellinen kieltoasia voi muuttua myös yksittäistapauksellisena riita-asiana käsiteltäväksi taikka muodostua kumuloituneeksi eli yhdessä käsiteltäväksi asiaksi riippuen siitä, miten osapuolet prosessin aloittavat ja siinä vaatimuksiaan kehittelevät. Viime kädessä asian voi ratkaista markkinaoikeus, joka voi hyvin toimivaltansa puitteissa myös yhdistää erilajiset jutut toisiinsa. En näkisi tästä aiheutuvan voittamattomia esteitä ratkaisujen tekemiselle tai sisällölle. Onhan markkinaoikeus keskitetysti toimivaltainen sekä yleisemmissä markkinaoikeudellisissa kieltoasioissa ja yksittäisissä tekijänoikeudellisissa riita-asioissa. Varsinkin prosessiekonomiset syyt puoltavat tätä mahdollisuutta.

Edellä sanotun nojalla pidän hallituksen esitystä ja siihen sisältyvää lakiesitystä tarpeellisena ja asianmukaisena, vaikka perusteluissa lienee syytä selventää kahden eri keinon, nimittäin kieltomahdollisuuden (ehdotuksen 65 §) ja sovittelumahdollisuuden (tekijänoikeuslain 29 § ja oikeustoimilain 35 §) suhdetta toisiinsa.

Helsingissä lokakuun 16 päivänä 2016

Rainer Oesch

Professori

Helsingin yliopisto

Oikeustieteellinen tiedekunta

rainer.oesch@helsinki.fi